

JÉZUS MEGNYITJA AZ UTAT A KÁRPITON ÁT

Február 26., szombat délután

Mekkora boldogság volt a tanítványoknak, hogy ilyen barátjuk van a mennyben; hogy Ő képviseli ügyüket! Krisztus látható mennybemenetele megváltoztatta a mennyről formált nézeteiket és gondolataikat... Mostantól fogva a menny Jézus gondolatával függött össze, akit mindenek fölött szerettek és tiszteltek. (...)

Most már mint jövő otthonukra tekintettek a mennyre, ahol szerető Megváltójuk hajlékot készített számukra. Az ima új jelentőséget nyert, hiszen Megváltójukkal érintkeztek. Új és örömteli érzéssel s imájuk meghallgatásába vetett szilárd meggyőződéssel gyűltek a felső szobába, s igényelték az Üdvözítő ígérését. Hiszen Ő mondta: „Kérjétek, és adatik nektek, hogy örömetök teljes legyen.” Jézus nevében imádkoztak tehát. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1054. o.

Jézus a szentek szentjében kész Isten elé menni értünk. Ott nem szűnik meg bemutatni azt a népet, amelynek teljessége benne van. Azonban mivel ekképpen járulhatunk az Atya elé, még nem jelenti azt, hogy visszaélhetünk irgalmával, hogy közömbösökké és önmagunkkal engedelkenyekké válhatunk. Krisztus nem szolgálja a bűnt. Csak akkor rendelkezünk az Ő teljességével, és nyerünk befogadást a szeretett Fiú által, ha hit által benne maradunk.

Jó cselekedeteinkkel nem érhetjük el a tökéletességet. Az a lélek, mely Jézust szemléli, elutasítja saját igazságát. Látja tökéletlenségét, elégtelennek véli megtérését, legerősebb hite is csak gyengeség, legnagyobb áldozata is jelentéktelen, ezért alázattal borul a kereszt lábához. Ám ott Isten Igéjének hangja szólítja meg, és csodálattal fogadja az üzenetet: „És ti őbenne vagytok beteljesedve.” (Kol 2:10) Lelke megbékél. Többé nem törekszik önmagában sem jószágot, sem érdemeket

találni, hogy azokkal szerezzon isteni előjogokat. – *Reflecting Christ*, 76. o.

János, a szeretett apostol a Szentlélek sugallatára nagyon érthetően és mély meggyőződéssel mondja: „Ha kérünk valamit az Ő akarata szerint, meghallgat minket: és ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, amelyeket kérünk tőle.” (Mk 11:24; Jn 14:13; 1Jn 5:14–15) Tehát ostromold kéréseddel az Atyát Jézus nevében! Az Atya becsüli ezt a nevet.

A trónt övező szivárvány a záloga annak, hogy Isten hű, és hogy nála nincs változás, sem változásnak árnyéka. Vétkeztünk ellene, és nem érdemljük meg, hogy kedvezzen nekünk. De Ő maga tanít a legcsodálatosabb könyörgésre: „A te nevedért kérünk, ne utálj meg, ne engedd, hogy meggyalázzák dicső trónodat! Gondolj ránk! Ne bontsd fel a velünk kötött szövetségedet!” (Jer 14:21, új prot. ford.) Megígérte, hogy ha méltatlanságunk és bűneink beismerésével hozzá fordulunk, odafigyel kiáltásunkra. Trónja becsülete múlik szava beváltásán.

Megváltónk Áronhoz hasonlóan, aki Krisztust szimbolizálta, képviseli minden gyermeke ügyét a szenthelyen. Nagy Főpapunk nem felejt el egyetlen szót sem, amellyel bizalomra bátorított minket. Az Úrnak gondja van szövetségére. – *Krisztus példázatai*, 148. o.

Február 27., vasárnap

A páskabarány megölése Jézus halálának előképe volt. Pál ezt mondja: „A mi húsvéti bárányunk, Krisztus megáldoztatott érettünk.” (1Kor 5:7) Az első zsenge kéréje, amelyet a páska ünnepén meglóbbáltak az Úr előtt, Krisztus feltámadását előképezte. Pál, amikor az Úrnak és egész népének feltámadásáról beszél, ezt mondja: „Első zsenge Krisztus, azután akik Krisztuséi az Ő eljövetelekor.” (1Kor 15:23) Miként a meglóbbált kéve, amely az aratás előtt betakarított első érett gabonatermés volt, úgy Krisztus is az első zsengeje azoknak a megváltottaknak, akiket majd a nagy aratáskor Isten feltámaszt, és begyűjt csűrébe.

Ezek az előképek valóra váltak. Az előképezett esemény nemcsak beteljesedett, hanem időben ne is teljesedett. A zsidó időszámítás első hónapjának 14. napján, pontosan azon a napon, amelyen tizenöt hosszú századon át a páskabarányt megölték, Krisztus, miután elfogyasztotta tanítványjaival a páskát, megalapította azt az ünnepet, amely halálára

emlékeztet, mint Isten Bárányának halálára, „aki elveszi a világ bűneit”. Ugyanezen a napon gonosz kezek megragadták, hogy keresztre feszítsék és megöljék. És mint a meglóbált kéve által előképezett valóság, Urunk „zsengéje... azoknak, kik elaludtak”, és előképe az igazaknak. – *A nagy küzdelem*, 399. o.

A hívőt öröm tölti el, miközben Krisztus tökéletes jellemét szemléli, és csodálja küldetését, szeretetét, kegyelmét és igazságát. Mély lelki szükséglete kielégülést nyer, és a zsolttárossal együtt kijelenti: „Megelégszem a te ábrázatoddal, midőn felszerkenek.” (Zsolt 17:15) Meglátja, hogy a hit és a szeretet célja maga Jézus Krisztus. Szakít a világ szeretetével és a mulandó javak imádatával. (...)

Az ilyen ember befogadja Isten Igéjét. Látja Krisztus csodáit és önmegtágadását, önfeláldozó lelkületét, látja Őt a kereszten, ahová miatta jutott. Ekkor a szívében így érez: „Értem halt meg. Legyőzte a halált, hogy ne vesszek el, hanem higgyem, hogy Ő a személyes Megváltóm, és hogy elérhessem az Isten életéhez hasonló életet. Az Ő kegyelmének gazdagságai által nyertem el az örökkévaló kincset.” – *That I May Know Him*, 216. o.

Sokszor fogja lelkünket méltatlanságérzés megrettenteni, de ez nem bizonyítja, hogy akár Isten velünk szemben, avagy mi vele szemben megváltoztunk volna. Ne akarjuk érzelmeinket bizonyos fokra felcsigázni. Ma már talán nem tudunk a tegnapi békeességének és örömeinek örvendeni, de hittal ragadjuk meg Krisztus kezét, és a homályban éppoly tökéletesen bízunk benne, mint a világhosszban. – *Megszentelt élet*, 90. o.

Február 28., hétfő

Az Úr nagy hatalommal szabadította ki népét Egyiptomból, hogy megtarthassák az Édenben adott törvényt. A fáraó hiába vetette meg a sarkát. Azért vezette őket a Sínai-hegyhez, hogy szájából hallják a törvényt.

Isten azzal bizonyította a törvény fontosságát, hogy Ő maga harogta el Izrael gyermekeinek. Félelmetes nagyszerűségében mutatta meg nekik uralkodói fenségét és méltóságát, hogy a nép eszébe vesse törvényének szentségét és fontosságát. A hatalommal és dicsőséggel, mely kíséretében a törvényt közölte, törvénye fontosságát kívánta

hangsúlyozni. Krisztus a Sínairól szólva ezt a hitet adta egyszer s mindenkor a szenteknek. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 197–198. o.

Dávid a legkomolyabban figyelte, kutatta Isten Krisztus által kinyilatkoztatott útjait, mikor felhőszlopba burkolózott, és mikor Mózesre bízta, hogy pontosan mondja el ezeket Izraelnek. Felidézte, miket cselekedett Isten, hogy népet biztosítson magának, melyre rábízhatja a jövő nemzedékek számára is szóló szent, fontos igazságot. Isten csodálatosan munkálkodott, hogy több mint egymillió embert kiszabadítson; és mikor Dávid átgondolta az Úr Izraelnek adott ígéreteit, tudva, hogy ezek végül is mindazok számára is szólnak, akiknek szükségük van rá, magára vonatkoztatta az ígéreteket, és így szólt: „Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt, megemlékezem hajdani csodáiról.”

Hit által ragadta meg Istent, s ez megerősítette és felbátorította őt. Bár fölismerte a menny útjainak titokzatosságát, mégis biztos volt benne, hogy irgalmassággal és jósággal teljesek; hiszen az volt Isten jelleme, amit Mózesnek kinyilatkoztatott: „Az Úr elvonult előtte és kiáltott: Az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, és nagy irgalmasságú és igazságú.” – *A Te Igéd igazság*, III. köt., 1149. o.

Üdvösségünk Fejedelme nem hamis tudománnyal erősíti meg követőit, hanem a személyes Isten szavába vetett igazi hittel. Ezt az Igét ismétli meg újból és újból egyre erőteljesebben. Sátán minden erejét összeszedve egy utolsó támadást indít, és Krisztus követőjének a kitarthatása a végsőkéig megpróbáltatja. Néha úgy tűnik, hogy fel kell adnia a küzdelmet. Ám a Jézushoz küldött ima repülő nyílként jut Isten trónja elé, és angyalokat küldenek ki a csatatérre. A csata kimenetele megváltozik... és a megterhelt lélek megszabadul. Az üldözött és kimerült lelket sasszárnyon hordozza, hogy győzelmet arathasson... Csodálatos leckéket tanulhatunk meg a Krisztus mindenhatóságától való függőségről. Aki mindezeket megtanulja, többé nem kell másnak a tapasztalatára támaszkodnia. Most már ő maga is tapasztalatot szerzett, a valóságban is megismerte a tényt, hogy Jézus Krisztus, aki hű és hatalmas, elégséges számára. Teljesedett az ígélet: „Elég néked az én kegyelmem.” (2Kor 12:9) – *In Heavenly Places*, 297. o.

Március 1., kedd

Abban a pusztai sátorban és abban a templomban, amelyek Isten lakóhelyének szimbólumai voltak, egy helyiség Isten jelenlétének szentségét őrizte. A bejáratnál lévő, kerubmintákkal átszőtt függönyt egyvalakinek a kivételével senkinek sem volt szabad felemelnie. A függöny felemelése és a szentek szentje szent titkába való hívatlan behatolás halált jelentett, mert a frigiditást betakaró fedél felett fénylett a legszentebb Lény dicsősége, és meghalt, aki arra a dicsőségre rátekinített. Az év egyetlen napján, a szentek szentjében végzendő szolgálatra kijelölt napon a főpap remegve Isten elé lépett, miközben tömjénfüst takarta el szeme elől a dicsőséget. A templom egész területén minden hang elnémult. Egy pap sem szolgált az oltároknál. A hívek serege néma áhítattal meghajolva könyörgött Isten irgalmáért. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 437. o.

A nevelés legmagasabb rendű feladata nemcsak a tudás átadása, hanem a részesítés abban az éltető erőben, amelyet csak az elme és elme, a lélek és lélek közötti kapcsolatból kaphatunk. Csakis életből születhet élet. Micsoda kiváltság volt tehát három évig naponta kapcsolatban lenni azzal az isteni étellel, amelyből a világnak áldást hozó, minden életadó lehelet származik! Minden társát felülmúlóan János, a szeretett tanítvány adta át magát legjobban e csodálatos élet erejének. Ő mondja: „Az élet megjelent, és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk.” (1Jn 1:2) „Az Ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.” (Jn 1:6)

Urunk apostolai egyáltalán nem keresték a maguk dicsőségét. Munkájuk sikerét nyilvánvalóan csak Istennek köszönhatték. Ezeknek az embereknek az élete, a bennük kifejlődő jellem és a hatalmas mű, melyet Isten általuk elvégzett, megmutatja, hogy mit tesz Ő meg mindenkiért, aki elfogadja a tanítást és engedelmeskedik. – *Jézus élete*, 250. o.

Aki átadta magát Krisztusnak, többet ér a szemében, mint az egész világ. A Megváltó egy emberért is vállalta volna a Kálvária haláltusáját, hogy megmentsse országá számára. Sohasem mond le egyről sem, akiért meghalt. Hacsak követői nem döntenek úgy, hogy elhagyják, szorosan tartja őket.

Minden próbánkban olyan segítők van, aki sohasem bukik el. Sohasem hagy minket egyedül harcolni a kísértéssel, küzdeni a gonosszal, hogy végül a terhek és a bánat összetörjenek. Bár most elrejtőzött a halandó szemek elől, hitfűlünkkel hallhatjuk hangját: Ne félj, veled vagyok! „Én vagyok az élő; pedig halott voltam, és ímé, élek örökkön örökké.” (Jel 1:18) Elviseltem bánatotokat, megtapasztaltam küzdelmeiteket, szembenéztem kísértéseitekkel. Ismerem könnyeiteket: én is sírtam. Ismerem a fájdalmat, mely túlságosan mély, semhogy emberi fül számára kibeszélhető lenne. Ne gondold, hogy elhagyatott, elfeledt vagy. Ha bánatodra egyetlen húr sem rezdül egyetlen emberi szívben sem, nézz rám és élsz. – *Jézus élete*, 483. o.

Március 2., szerda

Aki igazán hisz Krisztusban, együtt lakik vele a mennyei hajlékokban. Fogadjuk el tehát a kereszténység jelképeit. Ezek nem külső jelek, tehát nem keresztet vagy koronát kell viselnünk, hanem olyas valamit, ami megmutatja az ember kapcsolatát Istennel.

„Mivelhogy azért, atyámfiai, bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, azon az úton, amelyet Ő szentelt nekünk új és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az Ő teste által, és lévén nagy papunk az Isten háza felett: Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől, és testük meg van mosva tiszta vízzel; tartsuk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett, és ügyeljünk egymásra a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, el nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.” (Zsid 10:19–25) – *The Upward Look*, 233. o.

Krisztus közbenjárása értünk abból áll, hogy isteni érdemeit mutatja be és kínálja fel az Atyának helyettünk, a kezesünként, hiszen Ő azért ment fel a mennybe, hogy engesztelést szerezzen a bűneinkre... „Ennek-okaért ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezték érettük.” (Zsid 7:25)

Ezek a szövegek igazolják, hogy Isten nem akarja, hogy kételkedj, és hogy az a félelem kínozza a lelkedet, hogy Ő nem fog kedvesnek találni

téged a bűneid és a méltatlanságod miatt... Vidd ügyedet Jézus elé, hivatkozz a Golgotán érted folyt véérére. Sátán vádolni fog, hogy túlságosan bűnös vagy, de te mondd neki: „Tudom, hogy bűnös vagyok, éppen ezért van szükségem szabadítóra. Jézus eljött a földre, hogy üdvösséget szerezzen a bűnös embernek. Jézus Krisztus vére megtisztít minden hamisságtól... Nincs semmi érdemem, és nem vagyok méltó az üdvösségre, de Isten előtt felmutatom a szeplőtlen Bárány engesztelő vérét, aki elveszi a világ bűneit. Ez minden, amit tehetek. Jézus neve nyit utat előttem az Atya felé. Az Ő füle és szíve kész meghallani leggyöngébb imámat, és Ő fogja teljesíteni legmélyebb szükségleteimet.” – *Reflecting Christ*, 75. o.

Krisztus azért jött a földre, hogy bemutassa, milyen tökéletessé válhat az ember, ha részt kap az isteni természetből. Kegyelmének, együttérzésének és szeretetének bemutatásával a nagyság új dimenzióját tárta a világ elé. Új értelmezést adott az embernek Istenről. Mint az emberiség feje, leckéket adott az embernek az isteni kormányzásról, ami által feltárta az irgalom és igazság megbékülésének szentségét. – *Szemelvények*, I. köt., 260. o.

Március 3., csütörtök

„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11:1) Hát nem ugyanezt tapasztaltuk meg a múltban, amikor hittel léptünk előre, és meg tudtuk valósítani mindazt, aminek ma szemtanúi lehetünk? (...) A hit nem csupán azt jelenti, hogy előrenézel mindarra, ami még nem látható, hanem azt is, hogy megerősödsz a múlt tapasztalataiban az eredmények és Isten Igéjének a teljeseése láttán... Imádkozzatok: „Uram, gyarapítsd a hitünket!” A hit kiélesíti az érzelmeket arra, hogy még nagyobb szorgalommal és eredménnyel dolgozhassatok. A hit nemesíti a lélek erőit, és képessé teszi arra, hogy szilárdan megálljon mindabban, ami még láthatatlan. (...)

Szegezzük tekintetünket Jézusra, aki nem csupán példaképünk, hanem hitünk szerzője és bevégzője is, és haladjunk előre bizalommal, hiszen Ő megad minden szükséges erőt ahhoz, hogy eleget tudjunk tenni a mindennapok kötelességeinek. – *The Upward Look*, 72. o.

Hitre van szükség az élet apró és nagy dolgaiban is. Napi tevékenységeinkben Isten hatalmas töretlen bizalom révén váljon valósággá számunkra. (...)

A félelnek gyermekből csak Isten jelenlétének érzése űzheti ki azt a félelmet, amely megterheli az életet. Jegyezze meg jól az ígéretet: „Az Úr angyalai táborot járnak az Őt félők körül, és Ő megszabadítja őket minden veszélytől.” Olvassa el Elizeus csodálatos történetét, aki a városban tartózkodva láthatta a mennyei angyalok seregét közé és a felfegyverzett ellenség közé vonulni. Olvasson Péterről, akit angyal látogatott meg a börtönben, és figyelje meg, hogy Isten miként vezette ki hűséges szolgáját a fegyőrök és a hatalmas börtönrácsok közül. (...)

Az Úr ugyanilyen csodálatos módon fog dolgozni bárhol, ahol a hívő szívek az Ő hatalmának csatornáivá válhatnak. – *Reflecting Christ*, 127. o.

„Bizony, bizony mondom néktek: aki énbenem hisz, örök élete van annak.” (Jn 6:47) A szeretett János által, aki hallotta e szavakat, a Szentlélek kijelentette a gyülekezetnek: „Ez az a bizonyoságtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet.” (1Jn 5:11–12) Jézus ezt mondta: „Én feltámasztom azt az utolsó napon.” (Jn 6:54) Krisztus egy testté lett velünk, hogy mi egy lélek lehessünk vele. Ezen egység ereje által kell majd előjöttünk a sírból – ez nemcsak Krisztus erejének megnyilatkozása által történik, hanem hit által az Ő élete a miénk lesz. Aki meglátja az Üdvözítő igaz jellemét, és szívébe fogadja Őt, örök élete van. Krisztus a Lélek által lakik bennünk, és Isten Lelke, ha hittel fogadjuk be a szívünkbe, az örök élet kezdete. – *Jézus élete*, 388. o.

Március 4., péntek – További tanulmányozásra

Isten csodálatos kegyelme: „A közbenjáró Jézus” című fejezet. *Szemelvények*, I. köt.: „Főpapunk: Krisztus” című fejezet.